

Sygn. akt II ZOW 77/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Tomasz Demendecki (sprawozdawca)

Ławnik SN Elżbieta Mazur- Orlik

Protokolant starszy inspektor sądowy Anna Rusak

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla katowickiego okręgu regionalnego prokurator Magdaleny Matuszewskiej
w sprawie obwinionego A. S. - prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.,
na rozprawie w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 15 lutego 2023 r.,
po rozpoznaniu odwołania Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla katowickiego okręgu regionalnego i obwinionego A. S. od wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2022 r. w sprawie o sygn. I DSK 18/21

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmuje, iż obraza przepisów prawa wymienionych w części dyspozytywnej tego wyroku miała charakter także rażący;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 marca 2020 r. Prokurator Okręgowy w Gliwicach, po przeprowadzeniu w Prokuraturze Okręgowej w G. postępowania służbowego o sygn.

PO V WO 1160.6.2020, wymierzył prokuratorowi A. S. karę porządkową upomnienia, za to, że: w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w G., o sygn. PR Ds. [...], pozostającego w jego referacie, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów art. 5 ust. 2, art. 6 ust 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie danych niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, poprzez ich niezastosowanie w sprawie przypisanej do referatu o sygn. PR Ds [...], podczas sporządzania wniosku do Komendanta Głównego Policji z dnia 7 lutego 2020 r. o „udostępnienie informacji niejawnych, materiałów niejawnych, zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy”, w treści którego zawarł informacje i dane o osobowym źródle informacji (OZI), który następnie został ekspediowany w trybie jawnym, tj. za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, opisane w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2022.1247 t.j. ze zm. - dalej powoływana jako ustawa Prawo o prokuraturze, k. 9 z akt sprawy PO V WO [...]).

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. A.S. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od powyższej decyzji (k. 14 z akt sprawy PO V WO [...]), zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż prokurator ten dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, nieuzasadniającego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a to oczywistej i rażącej obrazy przepisów art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1999 r. o Policji, podczas gdy naruszenie to nie było oczywiste i rażące;
2. rażącą surowość wymierzonej kary porządkowej.

Odwołujący wniósł o uwzględnienie sprzeciwu i uchylenie kary porządkowej upomnienia.

Prokurator Regionalny w Katowicach, na podstawie art. 149 § 4 pkt 3 ustawy – Prawo o prokuraturze uchylił karę porządkową upomnienia wymierzoną obwinionemu prokuratorowi przez Prokuratora Okręgowego w Gliwicach i za

pośrednictwem zastępcy rzecznika dyscyplinarnego przekazał sprawę do rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu.

Orzeczeniem z 1 marca 2020 r., sygn. akt PK I SD [...], Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym uznał A. S. winnym tego, że w toku postępowania przygotowawczego Prokuratury Rejonowej w G. o sygn. PR Ds. [...], pozostającego w jego referacie, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisów art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych niejawnych oraz art. 20b ust. 3 ustawy o Policji poprzez ich niezastosowanie w sprawie przypisanej do referatu o sygn. PR Ds. [...], podczas sporządzania wniosku do Komendanta Głównego Policji z dnia 7 lutego 2020 r. o „udostępnienie informacji niejawnych, materiałów niejawnych, zwolnienie z obowiązku zachowania w tajemnicy”, w treści którego zawarł informacje i dane o osobowym źródle informacji (OZI), który następnie został ekspediowany w trybie jawnym, tj. przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi opisanego w art. 137 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o prokuraturze i na podstawie art. 142 § 5 ustawy – Prawo o prokuraturze odstąpił od wymierzenia kary za wyżej opisane przewinienie dyscyplinarne.

Odwolanie od powyższego orzeczenia wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając je w całości na jego korzyść. Skarżący zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na nieprawidłowym dowolnym uznaniu, że niezastosowanie w toku postępowania PR Ds. [...] przepisów art. 5 ust. 2 pkt 4, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy o Policji, które mają charakter proceduralny, stanowiło oczywiste i rażące naruszenie przepisów prawa, w sytuacji gdy nie było to naruszenie oczywiste, a oczywistość ta wbrew ustaleniom sądu pierwszej instancji nie wynika jedynie z treści przywołanych przepisów, które nie zostały zastosowane, ponieważ ich niezastosowanie nie jest konsekwencją ich nieznaomości lecz niezależnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku tamtego postępowania przez obwinionego, do czego miał pełne prawo i za co nie może ponosić konsekwencji dyscyplinarnych. Ponadto stwierdził, że nawet jeśli ta ocena okazała się błędna, wszystkie czynności z tym związane podjęto wyłącznie w interesie publicznym i zmierzały one do osiągnięcia celów postępowania przygotowawczego, a nadto wbrew ustaleniom stanowiącym

podstawę uznania winy powstałe uchybienie nie stanowiło rażącego naruszenia prawa w odniesieniu do jego skutków, albowiem nie powstały żadne negatywne następstwa dla stron postępowania, w tym nie narażało na szwank istotnych interesów osobowego źródła informacji bądź powodowało szkodę niemożliwą do odwrócenia przy wykorzystaniu instytucji procesowych i rzeczne narażenie ustalone przez sąd miało charakter jedynie hipotetyczny i opierało się na konstrukcji domniemania istnienia określonych faktów, a nie ich ustalenia, natomiast samo naruszenie miało charakter uchybienia proceduralnego, dlatego prawidłowa ocena wszystkich dowodów nie daje podstaw do wykazania, że obwiniony działał w sposób zawiniony i swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przewinienia dyscyplinarnego, co miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Obrońca obwinionego wniósł o jego uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym z 1 marca 2021 r., sygn. akt PK I SD [...], zaskarżył w całości na swoją korzyść również obwiniony, zarzucając: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że obwiniony dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa art. 5 ust. 2 pkt 4, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie informacji niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy o Policji, tj. przypisanego mu przewinienia mniejszej wagi z art. 137 § 1 ustawy – Prawo o prokuraturze, podczas gdy brak jest dowodów, które pozwalają na ustalenie, że naruszenie to było oczywiste i rażące. Autor odwołania wniósł o uniewinnienie od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Wyrokiem z 27 października 2021 r., sygn. II DOW 36/21, Sąd Najwyższy zaskarżone orzeczenie uchylił i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wydziałowi Pierwszemu Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2022 r., sygn. I DSK 18/21, Sąd Najwyższy:

I. uznał A. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2020 r. w G., w toku przypisanego do jego referatu postępowania przygotowawczego o sygn. PR Ds [...] dopuścił się oczywistej obrazy przepisów prawa, tj. art. 5 ust 2 pkt 4, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U.2019.742 t.j.) oraz

art. 20b ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U.2019.161 t.j. ze zm.), poprzez ich niezastosowanie, podczas sporządzania wniosku do Komendanta Głównego Policji z dnia 7 lutego 2020 r. o „udostępnienie” informacji niejawnych, materiałów niejawnych, zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy”, w treści którego zawarł informacje i dane o osobowym źródle informacji (OZI), który następnie został ekspediowany w trybie jawnym, tj. przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze przy przyjęciu, że przewinienie dyscyplinarne stanowi wypadek mniejszej wagi;

II. na podstawie 142 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze odstąpił od wymierzenia kary za wyżej opisane przewinienie dyscyplinarne;

III. na podstawie art. 166 ustawy Prawo o prokuraturze kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego rozstrzygnięcia wniósł w imieniu własnym obwiniony, który zaskarżył je w całości na swoją korzyść, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że obwiniony A. S. dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisów prawa art. 5 ust. 2 pkt 4. art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5.08.2010 r. o ochronie informacji niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, tj. przypisanego mu przewinienia mniejszej wagi z art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, podczas gdy brak jest dowodów, które pozwalają na ustalenie, że naruszenie to było oczywiste i rażące, a jednocześnie wszystkie czynności z tym związane podjęto wyłącznie w interesie publicznym i zmierzały do osiągnięcia celów postępowania przygotowawczego.

Formułując powyższy zarzut autor odwołania wniósł o uniewinnienie prokuratora A.S. od popełnienia zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego.

Odwołanie wywiódł nadto Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla katowickiego okręgu regionalnego, zaskarżając orzeczenie sądu *meriti* w całości na niekorzyść obwinionego.

Skarżący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 137 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze, polegającą na pominięciu w opisie czynu zarzucanego obwinionemu A. S. jednego ze znamion

określających delikt dyscyplinarny w postaci rażącej obrazy przepisów prawa i przyjęcie dopuszczenia się przez wyżej wymienionego prokuratora jedynie oczywistej obrazy przepisów prawa, które nie może stanowić samoistnej podstawy do uznania zachowania prokuratora jako wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego, określonego w treści art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie obwinionego A. S. za winnego tego, że w dniu 7 lutego 2020 roku w G., w toku przypisanego do jego referatu postępowania przygotowawczego o sygn. PR Ds [...], dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa, tj. art. 5 ust. 2 pkt 4, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 roku o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 roku, poz. 742 t.j.) oraz art. 20 b ust. 4 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji (Dz. U. z 2019 roku, poz. 161 t.j. ze zm.), poprzez ich niezastosowanie, podczas sporządzania wniosku do Komendanta Głównego Policji z dnia 7 lutego 2020 roku o „udostępnienie informacji niejawnych, materiałów niejawnych, zwolnienie z obowiązku zachowania tajemnicy”, w treści którego zawarł informacje i dane o osobowym źródle informacji (OZI), który następnie został ekspediowany w trybie jawnym, tj. przewinienie dyscyplinarne z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku - Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2022 roku, poz. 1247 t.j. ze zm.) przy przyjęciu, że przewinienie dyscyplinarne stanowi wypadek mniejszej wagi.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Z wywiedzionych środków odwoławczych zasadne okazało się jedynie odwołanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla katowickiego okręgu regionalnego, doprowadzając w konsekwencji do wydania orzeczenia o charakterze reformatoryjnym. Odwołanie obwinionego, wobec braku podstaw do uwzględnienia podniesionego w nim zarzutu, nie mogło natomiast wyrzeć oczekiwanego przez skarżącego efektu.

Poczynając od weryfikacji uchybienia sygnalizowanego przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego wskazać należy, iż skarżący w pełni trafnie dostrzegł błąd sądu meriti w postaci obrazy prawa materialnego, tj. art. 137 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o prokuraturze. Sąd a quo nieprawidłowo bowiem pominął w opisie czynu

zarzucanego obwinionemu jedno ze znamion statuujących delikt dyscyplinarny, tj. rażącą obrazę przepisów prawa, przyjmując, iż prokurator A.S. dopuścił się jedynie oczywistej obrazę przepisów prawa, która bezspornie nie może stanowić samoistnej podstawy do uznania jego zachowania jako wypełniającego znamiona deliktu dyscyplinarnego. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż dla uznania obrazę przepisów prawa za przewinienie dyscyplinarne konieczne jest, aby podlegające ocenie zachowanie prokuratora równocześnie wypełniało cechy zarówno oczywistego, jak i rażącego ich naruszenia.

Według utrwalonej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego pierwsze z tych określeń należy odnieść do rodzaju, wagi i rozmiaru błędu popełnionego przy stosowaniu lub wykładni prawa, co oznacza, że musi być on łatwy do stwierdzenia dla przeciętnej osoby o kwalifikacjach prawnych. Określenie "rażąca" odnieść należy natomiast do skutków obrazę przepisów prawa. Dla uznania działania sędziego za delikt dyscyplinarny nie wystarcza bowiem dopuszczenie się błędu oczywistego dla należycie wykształconego prawnika. Popełniony błąd musi też narażać na szwank prawa i istotne interesy stron (innych osób biorących udział w postępowaniu), a także wizerunek wymiaru sprawiedliwości albo powodować szkodę (zob. w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2002 r., SNO 18/02, Lex nr 470242).

Na oczywistość i rażącość naruszenia przepisów prawa przez prokuratora A. S. - wbrew twierdzeniom obwinionego – wskazuje natomiast dokonana analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Rezultat powyższych rozważań prowadzi bowiem do uznania, iż obwiniony podczas sporządzenia na jawnym stanowisku komputerowym wniosku do Komendanta Głównego Policji, w treści którego zawarł informacje i dane o osobowym źródle informacji (OZI), który następnie został ekspediowany w trybie jawnym, dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisów art. 5 ust. 2 pkt 4. art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 5.08.2010 r. o ochronie informacji niejawnych oraz art. 20b ust. 4 ustawy z dnia 6.04.1990 r. o Policji, poprzez ich niezastosowanie. Prokurator ujawnił w powyższym piśmie dane osobowe i pseudonim świadka, które - wraz z treścią protokołu ustnego zawiadomienia o przestępstwie oraz protokołami przesłuchania w charakterze świadka – zostały w całości objęte tajemnicą i nadano

im klauzulę tajności, świadomie lekceważąc konieczność stosowania przepisów o ochronie informacji niejawnych. Obwiniony zdawał sobie sprawę z istnienia tychże regulacji, gdyż czynność uzupełniającego przesłuchania świadka wykonał w trybie tej ustawy, a w treści wspomnianego wniosku powołał treść art. 20b i 22 ustawy o Policji, przy czym ich interpretacja nie nastroczała jakichkolwiek trudności interpretacyjnych. Swym zachowaniem doprowadził tym samym do ujawnienia poprzez jawne pismo danych identyfikujących osobę, które udzielała pomocy Policji oraz dane funkcjonariusza Policji wykonującego czynności operacyjno-rozpoznawcze, naruszając bezwzględny zakaz ujawniania danych objętych tajemnicą państwową, z którymi mogły zapoznać się co najmniej osoby zatrudnione w Komendzie Głównej Policji.

Lektura treści powołanych przepisów wskazuje, że ich obraz jest oczywista, łatwa do stwierdzenia i niewymagająca skomplikowanych analiz prawnych. Zgodzić należy się przy tym z Zastępcą Rzecznika, iż zachowanie obwinionego wypełniało jednocześnie również znamię rażącego naruszenia prawa, które Sąd I instancji błędnie pominął. Analiza pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazuje jednak, iż choć w sentencji nie zawarto znamiona „rażącego naruszenia prawa” to sąd *a quo* zgodził się z stanowiskiem Prokuratora Okręgowego w K., iż działanie obwinionego stanowiło również rażące naruszenie prawa. Powyższe naraziło bowiem na szwank zarówno interesy świadka, jak i negatywnie wpłynęło na wizerunek prokuratury. Nie sposób podzielić przy tym argumentacji obwinionego, iż nie doszło do narażenia ujawnienia danych osobowego źródła informacji. Zaznaczenia wymaga, iż dane dotyczące działalności operacyjnej Policji, sposobów pozyskiwania informacji, wynagradzania osobowych źródeł informacji, form kontroli nad tą działalnością stanowią dane wrażliwe wymagające szczególnej ochrony, o czego doniosłości obwiniony prokurator bezsprzecznie winien zdawać sobie sprawę. Mając w polu widzenia, że przestrzeganie przez prokuratora przepisów prawa stanowi jego podstawowy obowiązek, zaniechanie tej powinności tym bardziej jawi się jako uderzające w dobre imię służby prokuratorskiej

Zgodzić należy się natomiast w pełni z sądem a quo co do zasadności przyjęcia czynu zarzucanego obwinionemu za przypadek mniejszej wagi i słuszności odstąpienia od wymierzenia mu kary.

Zgodnie art. 142 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze, w przypadku przewinienia dyscyplinarnego lub wykroczenia mniejszej wagi sąd dyscyplinarny może odstąpić od wymierzenia kary. Ustawodawca wprawdzie nie zdefiniował legalnej definicji pojęcia przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, jednakże w judykaturze przyjmuje się, iż „przypadek mniejszej wagi jest postacią czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzującą się tylko przewagą elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym”, przy czym zasadnicze dla powyższego przyjęcia jest rozważenie okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu. Przeprowadzona w tym przedmiocie analiza winna natomiast przekonywać o zmniejszonej szkodliwości społecznej oraz szkodliwości dla służby przypisanego czynu, „ale nie do granic znikomości” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 2015 roku, sygn. SNO 72/15, Lex nr 1932148). W literaturze przedmiotu podkreśla się, iż podobnie „o tym, że czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, decydują zarówno elementy przedmiotowe, jak i elementy podmiotowe”, z jednoczesnym zaznaczeniem, że „wśród nich w szczególności te elementy, które bierze się pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wypadek mniejszej wagi jest pochodną stopnia bezprawia, stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy” (zob. Andrzej Kiełtyka, Wojciech Kotowski, Andrzej Ważny, *Prawo o prokuraturze. Komentarz*, wyd. II, opublikowano: LEX/el. 2021).

Mając w polu widzenia uprzednio powołane rozważania, Sąd Najwyższy dokonał oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu w świetle kwantyfikatorów wskazanych w przepisie art. 115 § 2 k.k., w rezultacie dochodząc do przekonania, iż czyn obwinionego winien zostać uznany za przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi. Nieznacznym stopniem zawinienia obwinionego, fakt nieujawnienia się negatywnych skutków zachowania obwinionego, jak również naprawienie przez niego nieprawidłowości poprzez wyłączenie materiałów niejawnych z akt sprawy oraz incydentalność zachowania prowadzi do wniosku, iż zachowanie sprawcy charakteryzuje się przewagą okoliczności łagodzących

o charakterze przedmiotowo-podmiotowym, obniżających poziom społecznej szkodliwości czynu, uzasadniając wykorzystanie instytucji określonej w art. 142 § 5 ustawy Prawo o prokuraturze.

Odnosząc się natomiast do formułowanego przez obwinionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wskazać należy, iż nie zasługiwał on na uwzględnienie. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego dokonano bowiem właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Najwyższy w pełni podziela i aprobuje. Zaznaczenia wymaga, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, nie może się sprowadzać do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd *meriti*. Ustalając stan faktyczny, sąd I instancji rozważył wszystkie dowody ujawnione w postępowaniu, prawidłowo je ocenił oraz wziął pod uwagę wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie. Analiza wywiedzionego odwołania wskazuje natomiast, iż skarżący nie wykazał jakich konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego dopuścił się sąd I instancji, stosując reguły logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, ograniczając się do powoływania tożsamej argumentacji, którą prezentował na poprzednich etapach postępowania.

Biorąc przedstawione argumenty pod uwagę Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku, obciążając kosztami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.